

Gromada: Angiospermae (Okrytozalążkowe)

Gatunek: *Catalpa bignonioides* (Surmia bignoniowa) syn. *Catalpa syringaefolia*

Rodzina: *Bignoniaceae* (Bignoniowate)

Pochodzenie, występowanie: występujący dziko w Ameryce Płn. i Azji Wschodniej.

Opis: drzewo o rozłożystej i zaokrąglonej koronie, osadzonej na niskim grubym pniu, może tworzyć także wielopienne krzaczaste formy. Dorasta do 10 m wys. (w ojczyźnie nawet do 20 m) i 8 m szerokości, przyrasta rocznie ok. 25 cm. Kora szarobrunatna najpierw gładka, potem spękana w drobne łuski.

Liście: naprzeciwległe, duże (10 do 20 cm) owalne, zastrzone, u nasady sercowate, barwy żółtej i żółtozielonej. Od spodu owłosione, roztarte wydzielają nieprzyjemny zapach. Są bardzo dekoracyjne, choć rozwijają się późno na wiosnę i wczesnie opadają jesienią.

Kwiaty: obupłciowe, dzwonkowate lub rurkowate, o średnicy 3-5 cm, białe z fioletowymi i pomarańczowymi plamkami wewnątrz. Zebrane są w duże, okazałe wiechy (wysokości do 20 cm), umieszczone na końcach pędów. Kwitnie w lipcu-sierpniu. Kwiaty są miododajne.

Owoce, nasiona: długie (do 35 cm), cienkie strąki z podłużną przegrodą wewnątrz, zawierające wiele nasion. Strąki wiszą na drzewie często do lata następnego roku. Pękają na dwie części, nasiona są liczne, silnie spłaszczone i opatrzone aparatem lotnym (pęczki włosków).

Wymagania, zastosowanie i ciekawostki: wymaga gleb żyznych, głębokich i przepuszczalnych oraz słonecznych stanowisk. Surmia jest odporna na warunki miejskie oraz na zanieczyszczenia powietrza, choć może przemarzać w surowe zimy. Należy ją sadzić w miejsca zaciszne i osłonięte od wiatrów (gałęzie ma kruche i łatwo są rozłamywane przez wiatr). Jest to efektowne drzewo parkowe i nadaje się do wysadzania w ogrodach przydomowych jako interesujący akcent kolorystyczny. Jest to jedna z najpiękniejszych surmii i u nas wygląda dość egzotycznie. Rozmnaża się z nasion, lub przez szczepienie na korzeniach.

